

Expedient: 159/13

El Consell Tributari, reunit en sessió de 20 de novembre de 2013, coneixent del recurs presentat pel Sr. JBM, ha estudiat la proposta elaborada pel ponent designat a l'efecte, adoptant el següent acord:

ANTECEDENTS DE FET

1.- L'11 de novembre de 2010, el Sr. JMCC, actuant en nom i representació del Sr. JBM, interposa recurs d'alçada contra la resolució de l'inspector en cap de la Inspecció Municipal de 14 de setembre de 2010 (REF. INS. 1000.... LV IVTNU), per la qual es desestimaven les al·legacions formulades per l'interessat contra les propostes de regularització tributària emeses el 20 d'abril de 2010, relatives a l'impost sobre l'increment de valor dels terrenys de naturalesa urbana meritat per la transmissió "*mortis causa*", el 2 de març de 2009, del 33,33% de participació indivisa del dret de propietat, així com, contra les següents liquidacions girades en execució de l'esmentada resolució de l'inspector en cap de la Inspecció Municipal:

Finca	Rebut liquidació tributària	Quota
M....., .., 1PP10	PV-2010-2-17-016.....	256,19
LF..., .., 1PP4	PV-2010-2-17-016.....	263,34
LF..., .., 1PP5	PV-2010-2-17-016.....	263,34
M....., .., 1PP27	PV-2010-2-17-016.....	298,21
M....., .., 1PP11	PV-2010-2-17-016.....	256,19
LF..., .., 1PP2	PV-2010-2-17-016.....	263,34
LF..., .., 1PP1	PV-2010-2-17-016.....	263,34
LF..., .., 1PP3	PV-2010-2-17-016.....	213,79
PL. L....., .., P	PV-2010-2-17-016.....	8.766,86
PL. L....., .., P	PV-2010-2-17-016.....	13.464,38
M..., .., PSAT	PV-2010-2-17-016.....	3.111,26
M..., .., PEN02	PV-2010-2-17-016.....	3.124,89
M..., .., PAT02	PV-2010-2-17-016.....	3.248,84
M..., .., P0101	PV-2010-2-17-016.....	2.777,47
M..., .., P0201	PV-2010-2-17-016.....	2.777,47
Total		39.348,91

2.- El recurrent al·lega, bàsicament, que en el transcurs del procediment de regularització tributària tramitat per la Inspecció d'Hisenda Municipal, ha quedat acreditat que els immobles de referència, adquirits a títol d'herència amb motiu de la mort de la seva mare el 2 de març de 2009, es trobaven afectes a l'activitat d'arrendament de béns immobles (epígraf IAE 861) que venia desenvolupant de manera directa i habitual la Sra. MCMM fins a la data de la seva defunció.

Així mateix, al·ludeix al deure de l'Administració tributària d'assistir i informar al contribuent en totes les seves actuacions, considerant que l'exigència d'autoliquidar l'impost s'ha de considerar com un requisit estrictament formal, no material, que tendeix a afavorir la gestió dels tributs, l'incompliment del qual no pot comportar en cap cas la pèrdua del benefici fiscal, indicant que a l'art. 120.3 de la Llei general tributària i a l'art. 92.5 de l'Ordenança fiscal general, preveuen la possibilitat que, en el supòsit de no haver-se aplicat una bonificació en el moment de l'autoliquidació, es sol·liciti la rectificació de dita autoliquidació, per la qual cosa si és possible la seva sol·licitud a posteriori (via procediment de rectificació de l'autoliquidació), ho és si prèviament ja s'ha sol·licitat a l'Administració, motiu pel qual considera que concorren els requisits materials per a l'aplicació de la bonificació del 95% en la quota de l'impost, d'acord amb el que preveu l'art. 9.2 de l'Ordenança fiscal núm. 1.3, reguladora de l' IIVTNU.

FONAMENTS DE DRET

Primer.- Aquest Consell Tributari assumeix l'informe de l'Institut Municipal d'Hisenda en el qual es denega al recurrent el dret a la bonificació del 95% de l'impost en relació amb tots els immobles que constituïen l'activitat empresarial del seu causant, És doctrina reiterada d'aquest Consell que la bonificació continguda a l'art. 9.2 de l'Ordenança de 2009 només beneficia a l'adquisició del local des del qual es gestiona l'activitat empresarial, però no als locals que són objecte d'aquesta activitat. En aquest cas concret en examen l'informe de la Inspecció Municipal fa constar que l'activitat s'exercia des del local situat a la planta àtic segona del carrer M..., .., que seria l'únic que, en el seu cas, tindria dret a la bonificació, si s'acomplissin els requisits formals als quals ens referim a continuació.

Segon.- L'informe de la Inspecció Municipal d'Hisenda basa la desestimació del recurs també en la circumstància formal que els interessats no havien presentat autoliquidació en el termini de sis mesos des de la mort de la causant en aplicació de l'apartat 3 de l'esmentat

art. 9 de l'Ordenança fiscal 1.3 per a 2009: : “*L’obligat tributari en el termini de sis mesos prorrogables per altres sis, comptats des de la data de meritament de l’impost, haurà de sol·licitar la bonificació i practicar l’autoliquidació amb aplicació provisional de la bonificació o, si escau, presentar la declaració*”. Hem de deixar clar que el que segueix s'argumenta només en relació amb la possible bonificació del pis des del qual s'exercia l'activitat. Argumenta el recurrent que s'ha de diferenciar entre un requisit material o substancial generador de la bonificació i un requisit formal com és el de complir amb la presentació de les autoliquidacions, de sort que l'incompliment del primer comportaria l'absència del dret a la bonificació i el segon únicament i exclusivament la imposició d'una sanció. Aquest és un possible i lògic plantejament, però no és el que s'estableix a la Llei. La bonificació es va introduir a l'apartat 34 de l'art.18 de la Llei 50/1998, de 30 de desembre, de Mesures fiscals, administratives i d'ordre social, amb el següent text:

“Las ordenanzas fiscales podrán regular una bonificación de hasta el 95 por 100 de la cuota íntegra del impuesto, en las transmisiones de terrenos, y en la transmisión o constitución de derechos reales de goce limitativos del dominio, realizadas a título lucrativo por causa de muerte a favor de los descendientes y adoptados, los cónyuges y los ascendientes y adoptantes.- La regulación de los restantes aspectos sustantivos y formales de la bonificación a que se refiere el párrafo anterior se establecerá en la ordenanza fiscal”. Així doncs, la Llei va deixar a criteri dels ajuntaments no tant sols els elements substantius del tribut, sinó també el contingut i efectes dels formals i, com s'ha reproduït, l'Ajuntament de Barcelona, en ús de l'autorització legal, ha atribuït a la falta de presentació d'una autoliquidació en el temps establert, la conseqüència de pèrdua de la possible bonificació. És cert que l'art. 9.3 de la reiterada Ordenança fiscal també preveu que es pugui presentar una declaració, que és el que han fet els interessats, però això només serà “si escau” i, d'acord amb l'art. 11.1, això vol dir que procedirà si l'Administració no hagués facilitat la valoració imprescindible per practicar l'autoliquidació. No es tracte, doncs, de dues alternatives per les quals el contribuent pugui optar. El sistema legal és l'obligació de presentar autoliquidació. La declaració s'admet com a subsidiària per la impossibilitat de complir l'obligació d'autoliquidar, el que no és el cas.

Tercer.- Al·lega també el recurrent que d'acord amb el que preveu l'art. 17.2 de l'Ordenança Fiscal General, l'Administració tributària està obligada per remissió a l'art. 34.a) de la Llei general tributària a facilitar als obligats tributaris la informació necessària per a la realització de declaracions, autoliquidacions i comunicacions tributàries. L'obligació de l'Administració de facilitar informació i ajut als administrats no suposa ni autoritza a què es produeixi un canvi de procediment. El procediment establert a l'Ordenança, en aplicació de l'art. 110.4 del text refós de la Llei d'hisendes locals és el

d'autoliquidació i, per tant, qualsevol informació o ajut s'ha de produir dins d'aquest procediment i no, com ha fet el contribuent, formulant una declaració en la qual no demana ajut ni informació, sinó que l'Ajuntament practiqui les liquidacions, i que, consegüentment les notifiqui i concedeixi el termini per al seu pagament en voluntària, amb l'evident perjudici per als interessos municipals, ja que, segons la normativa, l'Ajuntament tenia dret a percebre l'import en el moment de la declaració.

Quart.- Finalment el recurs conté una referència a la possibilitat segons l'art. 92.5 de l'Ordenança fiscal general en correlació amb l'art. 120.3 de la Llei general tributària que l'obligat tributari rectifiqui les autoliquidacions quan d'alguna manera hagi perjudicat els seus legítims interessos. Aquest article no és aplicable al cas, per quant no s'ha presentat cap autoliquidació. Pel que sembla, el recurrent pretén deduir de tot això que si és possible modificar una autoliquidació també ho és modificar una declaració, donat que continua sol·licitant la bonificació del 95% que ja va sol·licitar en el seu escrit de 7 de maig de 2010 per l'adquisició hereditària per als nombrosos immobles que es contenen en la declaració. I si el que pretén és esmenar un defecte propi en la declaració, com si aquest li impedís gaudir de la bonificació, cal dir que aquest s'ha denegat no pel que va sol·licitar l'interessat, sinó per l'aplicació de la normativa vigent.

Per la qual cosa, i coincidint amb l'informe de l'Institut Municipal d'Hisenda,

ES PROPOSA

DESESTIMAR el recurs i CONFIRMAR les liquidacions impugnades.